

РОБЪРТ ХАУЪРД МОШЕНИЦИ В ДОМА

Превод от английски: Иван Златарски, 1991

chitanka.info

Лишен от илюзиите, че е възможно да избегне свръхестествените препятствия при нормалното упражняване на неговото призвание и с цяла Немедия, твърде гореща под краката му, Конан се насочва отново към Коринтия, където в един малък град-държава продължава да се посвещава на неазконно придобиване на чужда частна собственост. Вече е на около деветнадесет години, закоравял и по-опитен, макар и не по-склонен да бъде недоходно предпазлив, отколкото когато се появява за пръв път в южните кралства.

На дворцовия празник Набонидий, Червеният жрец, който бе истинският управник на града, докосна изискано по ръката Мурило — млад аристикрат. Мурило се обърна за да установи, че жрецът загадъчно го гледа и се зачуди какво ли означаваше това. Без да разменят нито дума, Набонидий се поклони и подаде на Мурило малък съд. Младият благородник, който знаеше, че Набонидий не прави нищо просто така, се извини пред останалите при първа възможност и бързо се върна в стаята си. Там той отвори съда и намери в него човешко ухо, което позна по особения белег на него. По тялото му изби обилна пот и той вече не се съмняваше в онова, което погледът на Червения жрец искаше да му каже.

Но Мурило, независимо от парфюмираните си черни къдрици и натруфените си одежди, не бе от онези слаби хора, които покорно скланят глава под ножа без борба. Той не знаеше дали Набонидий само си играе с него или му дава шанса доброволно да се оттегли в изгнанничество, но самият факт, че все още е жив и на свобода, доказваше, че ще му бъдат отпуснати поне няколко часа, макар и за размисъл. Той, обаче, не се нуждаеше от размисъл, за да вземе решението, трябваше му средството. И Съдбата му обезпечи това средство, хващайки се на работа в бордеите и свърталищата в бедните предградия, докато младият благородник потръпваше и се чудеше в онази част на града, където се издигаха палатите, украсени със слонова кост и виолетови мраморни кули.

Имаше едно време един жрец на Ану, чийто издигащ се на границата на предградията храм бе служил като сцена на нещо повече от набожност. Жрецът бе дебел и служеше едновременно като пласъор

на крадени стоки и информатор на полицията. Той упражняваше и двата занаята, защото храмът му граничеше с Лабиринта — плетеница от кални, кривуличести улички и мръсни свърталища, в които се навъртаха най-смелите крадци на кралството. Най-дръзките между тях бяха един гъндъреец — дезертирал от наемниците и един варварин цимериец. Благодарение на Жреца на Ану гъндърееца бе заловен и обесен на площада на пазара. Но цимериецът бе избягал и научил за непочтеността на жреца и неговото предателство, бе влязъл в Храма на Ану през нощта и бе отрязал главата на жреца. В града се надигна смут, но издирването на убиеца щеше да се бъде безплодно, ако една жена не го бе издала на властите и не бе завела капитана на стражата и неговия отряд до стаята, в която варваринът лежеше пиян.

Събуждайки се към един, малко притъпен откъм възприятия, но жесток като действия начин на живот, той бе изкормил капитана, бе си пробил път през нападателите и щеше да избяга, ако не бе алкохола, който все още замъгляваше сетивата му.

Объркан и полузаслепен, той не бе улучил отворената врата в опита си да избяга и бе ударил каменната стена с главата си с такава сила, че бе паднал в несвяст. Когато дойде на себе си, се намираше в най-строго охранявания затвор на града, прикован за стената с вериги, които дори варварските му мишци не бяха в състояние да разкъсат.

И именно в неговата килия пристигна Мурило, маскиран и загърнат в ширика, черна пелерина. Цимериецът го изглежда с интерес, приемайки го за палача, дошъл да го изпрати от този свят. Мурило оправя недоразумението и на свой ред с интерес го разглеждаше. Даже в полумрака на килията, въпреки окованите му крайници, примитивната сила на мъжа бе очевидна. В могъщото му тяло с мускулести крайници се комбинираше силата на гризли с бързината на пантера. Изпод разбърканата черна грива на косата му сините му очи блестяха с неукротима дивота.

— Би ли искал да живееш? — запита Мурило. Варваринът изсумтя и в очите му му се мярна нов интерес.

— Ако организирам бягството ти, ще ми направиш ли услуга? — зададе нов въпрос аристократът.

Цимериецът не отговори, но настойчивостта в погледа му говореше за себе си.

— Искам да убиеш един човек за мен.

— Кой?

Гласът на Мурило спадна до шепот: — Набонидий, жрецът на краля.

Цимериецът не показва нито изненада, нито притеснение.

Той не изпитваше страха или почителността пред властта, с която цивилизацията удостоява някои хора. Крал или просяк — за него това беше едно и също. Нито пък попита защо Мурило бе дошъл при него, при положение, ще крайните квартали гъмжаха с убийци, останали извън затворите.

— Кога ще избягам? — осведоми се той.

— До един час. В тази част на затвора има само един пазач през нощта. Може да бъде подкупен, вече е подкупен. Виж, ето това са ключовете за веригите ти. Ще те освободя и един час след като си тръгна, пазачът — Атикус, ще отключи вратата на килията ти. Ще го вържеш с ремъци, които ще направиш като си разкъсаш туниката, така че като го манерят по-късно вързан, да си помислят, че си избягал с помощ отвън и той да не бъде заподозрян. Веднага иди в дома на Червения жрец и го убий. След това в Свърталището на плъха един човек ще те посрещне за да ти даде кесия злато и кон. С тях ще можеш да избягаш от града и да напуснеш страната.

— Махни тези проклетни вериги от мен — поиска цимериецът.

— И нека пазачът ми донесе храна. В името на Кром, цял ден съм на мухлясъл хляб и вода и вече умирам от глад.

— Ще бъде направено, но помни — не трябва да избягаш от тук преди да съм се прибрал у дома.

Освободен от веригите си, варваринът се изправи и опъна тежките си ръце, които изглеждаха огромни в мрака на малката килия. Мурило отново почувствува, че ако има човек, който да може да изпълни задачата, този цимериец е човека. След като повтори няколко пъти инструкциите си, той напусна затвора, давайки разпореждане на Атикус да отнесе пиво и една чиния с месо на затворника. Той знаеше, че може да има доверие в пазача, не само заради парите, които му бе дал, но и поради информацията, която притежаваше за него.

Когато се върна в стаята си, Мурило отново попадна в плен на страховете си. Набонидий щеше да нанесе удара си чрез краля, в това той бе сигурен. И тъй като кралските гвардейци все още не бяха пред вратата му, той бе сигурен, че жрецът не е казал нищо на краля...

засега. Утре, без съмнение, той щеше да говори... ако доживееше до утре.

Мурило вярваше, че цимериеца ще бъде лоялен. Дали той щеше да бъде в състояние да изпълни задачата, това оставаше да се види. И преди, други мъже се бяха опитвали да убият Червения жрец и бяха умирали по отвратителни и безименни начини. Но тези хора бяха продукт на градовете на хората; на тях им бяха липсвали вълчите инстинкти на варварина. Мигът, в който Мурило, въртейки златния съд с отрязаното ухо в ръцете си, бе научил чрез тайните си канали, че цимериецът е пленен, той бе видял решението на проблема си.

Намирайки се отново в стаята си, той вдигна чаша за човека, чието име е Конан, и за неговия успех тази нощ. И докато отпиваше, един от доносниците му донесе новината, че Атикус е бил арестуван и хвърлен в затвора. Цимериецът не бил избягъл.

Мурило почувствува, че кръвта му се вледенява. В този ход на съдбата, той можеше да види само зловещата ръка на Набонидий и едно неясно подозрение започна да го обхваща — че Набонидий е нещо повече от човек — един магьосник, кокто чете мислите на жертвите си и дърпа конците, на които те танцуват като кукли. С отчаянието дойде и отчаяната решителност. Пристягайки меч на пояса си, той напусна дома си през един таен проход и тръгна бързо по опустелите улици. Беше полунощ, когато пристигна при дома на Набонидий, който се издигаше като огромна черна грамада в заградените със стени градини, които го отделяха от околните имения.

Стената бе висока, но не и невъзможна за преодоляване.

Набонидий не залагаше на обикновените бариери от камък. Онова, от което Мурило следваше да се страхува, се намираще зад стените. Какво точно е то, Мурило не знаеше. Беше му известно, че най-малкото, което има е едно огромно диво куче, което броди нощем из градината и отвреме навреме разкъсва по някой бродяга, така както ловно куче разкъсва заек. Но какво още можеше да има, той не желаше даже да предполага. Хората, на които бе разрешавано за кратко да посетят дома по работа, бяха разказвали, че Набонидий живее просто, но в богата обстановка и е обслужван от изненадващо малък брой слуги. Всъщност, бяха споменали, че са видели само един — висок, мълчалив мъж, на име Джока. Чували се и стъпките на поне още един, вероятно роб, но него никой не го бил виждал. Най-голямата

загадка в тайнствения дом бил самият Набонидий, чиято способност към интриги и влияние върху политиката, го бяха направили най-могъщия човек в кралството. Хората, канцлерът и кралят се движеха като марионетки на конците, дърпани от него.

Мурило се изкачи по стената и се спусна от другата страна в градините, които представляваха огромни пространства — царство на сенките на храсти и полюшващи се листа. Младият благородник се прокрадна бързо през храсталака. За момент се вслуша, очаквайки да чуе лаенето на голямото куче и да види гигантското му тяло да се движи през сенките. Съмняваше се в ефективността на меча си при подобна атака, но не се поколеба. Все едно беше дали щеше да умре от зъбите на звяра или от секирата на палача.

Спъна се в нещо голямо и податливо. Навеждайки се да го разгледа по-добре на светлината на звездите, той видя безжизненото тяло на кучето, което охраняваше градините. Кучето бе мъртво. Шията му бе счупена и на нея се виждаха следите на нещо като огромни зъби. Мурило чувствуваше, че това не е направено от човек. Звярът се бе сблъскал с чудовище по жестоко и от него самия. Мурило погледна неспокойно към тайнствените храсталаци, а след това, свивайки рамене, се приближи към голямата къща.

Първата врата, която опита се оказа отключена. Той влезе предпазливо с меч в ръка и се озова в дълъг хол, осветяван слабо само от светлината, която проникваше през драпериите в другия край. Над целия дом се бе спуснала пълна тишина. Мурило тихо се придвижи през хола и поспря, за да надзърне през драпериите. Пред погледа му се разкри осветена стая, по прозорците на която бяха спуснати кадифени завеси, така прилепнали, че да не прониква нито лъч светлина през тях. Стаята беше празна, ако ставаше дума за човешки живот, но все пак в нея се намираше нещо отвратително. В средата на куп натрошени мебели и разкъсани драперии, които разказваха за страшна борба, лежеше тялото на човек. Фигурата бе просната по корем, но главата бе извита по такъв начин, че брадичката се бе подпряла зад рамото. Лицето, изкривено в страшно ухилване, сякаш се зъбеше на ужасения благородник.

За пръв път през нощта решителността на Мурило потрепна.

Той хвърли неуверен поглед назад, към пътя, по който бе дошъл. След това мисълта за дръвника и секирата на палача му вдъхнаха

кураж и той прекоси стаята, заобикаляйки хилещият се ужас, проснат в центъра ѝ. Макар и никога да не бе виждал човека преди, по описанията, които бе чувал, той разбра, че това е Джока — мрачният слуга на Набонидий.

Той надърна през завесите, спуснати върху една от вратите и видя голямо кръгло помещение, разделено на две от арка. Стаята бе обзаведена като за крал. В центъра ѝ се намираше махагонова маса, украсена в дърворезби, която бе покрита с храна и съдове с вино. Изведнъж Мурило се вцепени. Във голям стол, чиято висока облегалка бе извърната към него, седеше фигура, чийто одежди му бяха познати. Той видя ръка в червен ръкав да лежи на облегалката на стола; главата, върху която бе спусната познатата алена качулка на тогата, бе наведена напред, като че ли в размисъл. Точно по този начин Мурило бе виждал Набонидий да седи в кралския дворец стотици пъти.

Проклинайки се за оглушителното тупане на сърцето му, младият благородник се прокрадна в стаята с протегнат меч и застана в поза, готов да нанесе удара. Жертвата не помръдваше, нито пък бе чула тихото му приближаване. Беше ли заспал Червеният жрец, или това бе просто един труп, отпуснал се в огромния стол? Една-единствена крачка разделяше Мурило от неговия враг, когато изведнъж човекът на стола се изправи и се извърна към него.

Лицето на Мурило пребледня. Мечът му се изплъзна от пръстите и със звън падна на полирания под. Вик на ужас се откъсна от посинелите му устни и бе последван от тупването на падналото тяло. И отново тишината се спусна над дома на Червения жрец.

2 Малко след като Мурило напусна килията, в която бе затворен Конан-цимериеца, Атикус донесе на затворника поднос с храна, към която, между другите неща, бе добавил говежди бут и халба с пиво. Конан се нахвърли жадно върху храната, а Атикус направи една последна обиколка на килиите, за да се убеди, че всичко е в ред и че никой няма да бъде свидетел на „бягството“. И точно докато бе зает с това, въоръжен отряд влезе в затвора и го постави под арест. Мурило бе събрал, приемайки, че този арест означава и разкриване на планове за планираното бягство на Конан. Поводът бе съвсем друг — Атикус бе проявил небрежност при връзките си с подземния свят и бе платил за един от миналите си грехове.

Мястото му бе заето от друг надзирател — флегматично създание, на което можеше да се разчита, защото той не би забравил задълженията си за никакъв подкуп. Той бе лишен от въображение и бе просто екзалтиран от новия си пост.

След отвеждането на Атикус под стража, за да бъде официално предаден на съда, новият надзирател направи рутинната си обиколка на килиите. Минавайки през тази на Конан, чувството му на собственост бе разтърсено от гледката на затворника, който бе освободен от веригите си и който гризеше последните останки по един огромен кокал. Надзирателят бе така разстроен, че направи грешката да влезе в килията сам, вместо да повика и пазачите от другите части на затвора. Това бе първата му грешка при изпълняване на служебните задължения и последната. Конан го удари по главата с говеждия кокал и без да бърза напусна. Както му бе казал Мурило, нощем имаше само един пазач на пост. Цимериецът се озова зад стените на затвора, възползувайки се от ключовете, които бе взел, толкова свободен, колкото би бил, ако планът на Мурило бе успял.

Скрит в сянката на стената на затвора, Конан поспря за да обмисли плана на бъдещите си действия. Той осъзна, че след като се бе измъкнал от затвора сам, вече не дължи нищо на Мурило; все пак, обаче, именно Мурило бе свалил оковите му и бе разпоредил да му бъде занесена храна, а без тези две неща бягството му щеше да бъде невъзможно. Конан реши, че е в дълг пред Мурило и, тъй като бе човек, който в крайна сметка плащаше дълговете си, реши да изпълни обещанието, дадено пред младия аристократ. Но най-напред трябваше да се погрижи за себе си.

Той захвърли изпокъсаната си туника и тръгна в нощта гол, ако не се считаше набедрената му препаска. Вървейки, той опипа острието на кинжала, който бе взел — оръжие, с което можеше да се убива, двуостър, широк, дълъг около половин метър. Той се промъкваше през тесни улички и потънали в тъмнина площи, докато накрая се озова там, където му бе целта — Лабиринта. Той можеше да се оправя в плетеницата му със сигурност. Лабиринтът действително представляваше лабиринт от тъмни улици, затворени дворове, тайни проходи, загадъчни звуци и зловонни миризми. Улиците не бяха павирани; кал и мръсотия се смесваха в една отвратителна каша. Канализацията бе нещо непознато: покрай стените бе натрупан

изхвърляния боклук, от който се бяха образували вонящи купове и гадни локви. Ако не внимаваше, пешеходецът можеше да загуби равновесие и да затъне до кръста в локва, от която на човек се повдигаше. Не би било нещо необикновено и да се спъне в труп с прерязано гърло или с разбита глава, заровена в калта. Почтените хора заобикаляха Лабиринта, и не без основание.

Конан достигна местоназначението си без да бъде забелязан, точно в момента, когато онзи, когото той жадуваше да види, го напускаше. Докато цимериецът се сви в двора долу, момичето, което го бе продало на полицията, се сбогуваше с новия си любовник на прага на стаята си на горния етаж. След като вратата се затвори зад гърба му, младият мошеник опипом тръгна надолу по скърцащото стълбище, потънал в собствените си мисли, които, както при болшинството жители на Лабиринта, бяха свързани с незаконно придобиване на чужда собственост.

Насред стълбището той изведнъж спря и косата му настръхна.

Смътно различима грамада се бе свила в тъмнината пред него и чифт очи блестяха като очите на преследвано животно. Изръмжаване на звяр бе последното нещо, което чу в живота си, когато чудовището се хвърли върху него и нещо остро разпори корема му. Той издаде слаб вик и отпуснато се свлече на стълбите.

Варваринът се изправи над него за момент, като призрак с очи, светещи в тъмнината. Той знаеше, че звукът е чут, но хората от Лабиринта знаеха, че трябва да се интересуват само от собствените си дела. Смъртен вик откъм тъмно стълбище не бе нещо необикновено. По-късно някой можеше да се осмели да се поинтересува, но само след безопасно дълго време.

Конан изкачи стъпалата и спря пред отдавна познатата му врата. Вратата бе затворена отвътре, но острието мина между вратата и рамката и повдигна резето. Той влезе, затвори вратата зад себе си и се изправи срещу момичето, което го бе предало на полицията.

Момичето седеше, кръстосало крак връз крак, на разбърканото си легло. Тя пребледня и го изглежда като че ли беше призрак. Беше чула зададения вик откъм стълбището и виждаше кръвта по кинжала в ръката му. Но тя бе твърде изпълнена с ужас за онова, което може да и се случи, за да си губи времето в оплакване на очевидната съдба на

любовника си. Тя започна да моли за живота си и думите излизаха почти неразбираеми.

Конан не отговори; той просто стоеше и гневно я гледаше с горящия си поглед, опитвайки острието на кинжала с мазолестия си палец.

Накрая, той прекоси стаята, докато тя се отдръпваше към стената, ридаейки с трескави молби за милост. Хващайки я без особена нежност за жълтите кичури, той я издърпа от леглото.

Мушна кинжала обратно в ножницата, хвана здраво извиващата се пленница под мишница и се запъти към прозореца. Както при болшинството къщи от този тип и тук имаше перваз, който обикаляше около всеки етаж, представлявайки продължение на перваза на самия прозорец. Конан отвори прозореца с ритник и стъпи на тесния перваз. Ако имаше наблизно будни хора, те можеха да видят странната гледка на един внимателно пристъпващ по перваза мъж, който носеше под мишница ритащо, полуголо момиче. Те едва ли щяха да бъдат по-задачени от самото момиче.

Стигайки до мястото, което бе търсил, Конан спря, придържайки се за стената със свободната си ръка. Вътре в къщата се надигна шум, което показваше, че тялото най-сетне е открито. Пленницата му хленчеше и се извиваше, подновявайки молбите си. Конан погледна към мръсотията по уличките под него, вслуша се в хаоса вътре и в молбите на момичето и след това я пусна с максимална точност в една отходна яма. Той се наслади за един кратък момент на пличкането и ритането, което се разнасяше отдолу и в концентрираната злоба на непристойностите ѝ долу и дори си позволи да се изсмее с нисък, гърлен смях.

След това вдигна глава, вслуша се в нарастващия шум вътре в къщата и реши, че е време да убие Набодиний.

З Отекващ звън на метал бе причината Мурило да дойде на себе си. Той изпъшка и замаян се надигна в седнало положение.

Около него бе тихо и тъмно и за миг той изпита ужас от мисълта, че е ослепял. След тива си спомни случилото се преди и по кожата му полазиха мравки. Опипвайки около себе си, той установи, че лежи на под от прецизно наместени една до друга каменни плочи. Ръцете му откриха стена от същия материал. Изглеждаше сигурно, че е в някаква килия, но къде и откога, не можеше дори да предположи. Той се

надигна и се подпря на стената в безплоден опит да се ориентира. Смътно си спомни отекващия звън и се зачуди дали не е бил от затръшването на вратата на килията или просто означава влизането на палача.

При тази мисъл той потръпна и опипом започна да се придвижва покрай стената. Очакваше, че всеки момент ще докосне отстрещната стена, но след малко стигна до извода, че върви по коридор. Продължаваше да се придържа до стената, опасявайки се от шахти или други капани и изведнъж осъзна, че в черната тъмнина до него има някой. Не можеше да види каквото и да е било, но или ушите му доловиха шум на прокрадващо се тяло, или някакво подсъзнателно чувство го предупреди. Той рязко спря като единственият признак на живота в него бе настръхналата му коса и почувствува присъствието на някакво живо същество приклекло в тъмнината пред него.

Помисли си, че сърцето му ще спря и чу един глас да просъсква с варварски акцент: — Мурило! Ти ли си това?

— Конан! — Омекнал от превъзбудата, младият благородник протегна слепешката ръце в тъмното и пръстите му опряха в огромни, голи рамене.

— Добре, че те различих — изсумтя варваринът. — Щях да те заколя като тлъсто прасе.

— Къде се намираме, в името на Митра?

— В шахтите под дома на Червения жрец, но защо...

— Кое време е сега?

— Малко след полунощ.

Мурило разтърси глава, опитвайки да събере размътения си разсъдък.

— Какво правиш тук? — осведоми се цимериецът.

— Дойдох да убия Набонидий. Чух, че били сменили надзирателя в затвора и...

— Така беше — изръмжа Конан. — Счупих главата на новия надзирател и си излязох. Можех да бъда тук още преди часове, но имах някои лични работи за уреждане. Е, добре, да тръгваме на лов за Набонидий.

Мурило се разтрепери.

— Конан, ние сме в дома на свръх-чудовище. Аз дойдох, търсейки враг човек, вместо това се изправих пред космат дявол от

ада!

Конан изсумтя неуверено; безстрашен като ранен тигър, когато ставаше дума за врагове в човешки образ, той изпитваше всички примитивни страхове от свръхестественото.

— Влязох в къщата — прошепна Мурило, сякаш тъмнината бе пълна с подслушващи уши. — В градината отвън намерих кучето на Набонидий, смачкано до смърт. Вътре в къщата се натъкнах на Джока, слугата. Врата му беше счупен. След това видях самия Набонидий седнал на стола си, облечен в обикновените си дрехи. Първо си помислих, че и той е мъртъв. Прокраднах се за да го промуша. Той се изправи и се обърна към мен. Боже! — От спомена за изживения ужас, младият благородник остана за момент безмълвен, изживявайки отново онзи кошмарен момент.

— Конан! — прошепна той. — Онзи, който се изправи срещу мен, не беше човек! Тялото му и позата му бяха като на човек, но изпод алената качулка на на жреца ме гледаше кошмарно лице, в което имаше някаква лудост! Беше покрито с черни косми, измежду които в мен се впиваха малки червени очи; носът му бе плосък с големи разширени ноздри; отпуснатите му устни се дръпнаха назад, оголвайки огромни жълти зъби, като зъбите на куче. Ръцете, които висяха в червените ръкави бяха безформени и също бяха покрити с някаква черна козина. Всичко това съзрях в един-единствен поглед, след което ме обхвана ужас и съм загубил съзнание.

— И после? — попита с неспокоен глас цимериецът.

— Съвзех се малко след това; чудовищете трябва да ме е захвърлило в тези шахти. Конан, подозирам, че Набонидий не е съвсем човек! Той е демон, нещо като вампир! През деня се движи сред хората в образа на човек, но нощем се връща към истинския си лик!

— Това е очевидно! — отговори Конан. — Всички знаят, че има хора, които могат да се превърнат във вълци по желание.

Но защо е убил прислужниците си?

— Кой може да разбере мислите на дявола? — отвърна Мурило. — Това, което ни интересува в момента е да се махнем оттук. Оръжията на хората не могат да навредят на върколака. Ти как влезе тук?

— През канализацията. Съобразих, че градината се охранява. Канализацията се свързва през един тунел с тези шахти.

Мислех, че ще намеря незалостена врата, която да води към къщата.

— Тогава да се махаме по пътя, по който си дошъл! — възкликна Мурило. — По дяволите тази работа! След като се измъкнем от това змийско леговище, ще гледаме да се промъкнем покрай кралската стража и ще рискуваме с опит да избягаме от града. Ти водиш!

— Безполезно е! — изръмжа Конан. — Пътят към канализацията е преграден. След като влязох в тунела, една метална решетка падна от тавана. Ако не се бях движил като светкавица, остриетата ѝ щяха да ме риковат за пода като червей. Когато се опитах да я повдигна, тя дори не помръдна. И слон не може да я разклати. Нито би би могло нещо поедро от заек да се мушне между пръчките.

Мурило изруга и почувствува как ледена ръка го погалва по гръбнака. Той трябваше да се досети, че Набонидий няма да остави нито един вход към дома си неохраняван. Ако Конан не притежаваше своята светкавичност като на стоманена прижина, тази решетка щеше вече да го е смазала. Без съмнение, придвижването му през коридора бе задействувало някакъв механизъм, който е освободил падането на решетката. Както и да беше, сега те бяха хванати живи в капана.

— Остава ни само едно нещо — каза Мурило, обилно потейки се. — Трябва да потърсим някакъв друг изход, който без съмнение е защитен с друг капан, но нямаме друг шанс.

Варваринът изръмжа нещо в съгласие и двамата слепешката тръгнаха напосоки надолу коридора. Изведнъж Мурило се сети за нещо.

— Как ме позна в тази тъмница? — осведоми се той.

— Подуших парфюмираната ти коса, когато влезе при мен в килията — отговори Конан. — Преди малко, докато дебнех в мрака и се готвеш да те разпоря, отново долових миризмата.

Мурило поднесе кичур от кестенявата си коса към носа си; но дори толкова отблизо аромата бе едва доловим от цивилизованите му сетива и едва сега той започна да осъзнава колко чувствителни са органите на варварина.

Инстинктивно ръката му се протегна към ножницата, докато те се придвижваха по коридора и той изрига, установявайки, че е празна. В този момент пред тях започна да се различава някакво слабо сияние и след малко те стигнаха до един остър завой на коридора, зад който

проникваше сива светлина. Двамата заедно надникнаха зад ръба на стената и Мурило, опрян на спътника си, почувствува огромното му тяло да се стяга. Младият благородник също го бе видял... тялото на някакъв мъж, полугол, лежащо отпуснато в коридора зад завоя, неясно осветявано от сиянието, което се излъчваше от един широк, сребърен диск на далечната стена. Имаше нещо странно познато в легналата по лице фигура, което събуди някакви необясними и чудовищни предположения в главата на Мурило. Приканвайки с жест Конан да го последва, той предпазливо се придвижи напред и се надведе над тялото. Преборвайки се с отвращението си, той хвана тялото и го обърна по гръб. Вик на недоумение се изтръгна от гърдите му, а цимериецът изръмжа гръмогласно.

— Набонидий! Червеният жрец! — възкликна Мурило, в главата на който се вихрушката на объркани мисли и изумление. — Но тогава, кой... какво... ?

Жрецьт изпъшка и се раздвижи. С котешка бързина Конан се надвеси над него и кинжал, вдигнат над сърцето му. Мурило го хвана за китката.

— Почакай! Не го убивай още...

— Защо не? — осведоми се Конан. — Захвърлил е другия си образ и спи. Нима ще го събудиш за да ни разкъса?

— Не, почакай! — настоя Мурило, опитвайки се да събере мислите си. — Виж! Той не спи... виждаш ли тази голяма синя подутина на обръснатото му слепоочие? Бил е ударен. Може да лежи тук от часове.

— Мисля, че ти се закле, че си го видял в животински образ горе, в къщата — каза Конан.

— Видях го! Иначе... ето, свестява се! Дръпни кинжала си, Конан, тук има някаква тайна, още по-тъмна, отколкото си бях помислил. Трябва да поговоря с този жрец преди да го убием.

Набонидий вдигна немошно ръка към удареното си слепоочие, промърмори нещо и отвори очи. За момент погледът му беше празен и лишени от разум, а след това животът рязко се върна в тях и той седна, гледайки хората около него. Какъвто и да беше страшният удар, който временно бе изкарал от строя съобразителната му глава, сега тя отново функционираше с обичайната си яснота. Очите му бързо огледаха

обстановката около тях, а след това погледът му се спря върху лицето на Мурило.

— Чест за мен е да удостоиш бедния ми дом, млади господине — изсмя се той студено, поглеждайки за кратко огромната фигура, която се възвисяваше над рамото на младия благородник. — Довел си със себе си и смелчак, както виждам. Не бе ли достатъчен само твоя меч за да прекъсне нишката на смирения ми живот?

— Стига толкова — нетърпеливо го прекъсна Мурило. — Откога лежиш тук?

— Странен въпрос към човек, който току-що е дошъл в съзнание — отговори жрецът. — Не знам кое време сме сега. Но когато пострадах, до полунощ оставаше около час.

— Тогава кой е онзи, който разиграва маскарад в твоята тога горе в къщата? — запита Мурило с глас, нетърпящ възражение.

— Това трябва да е Так — отговори Набонидий, със съжаление опипвайки ожулванията си. — Да, това е Так. И в моята тога? Куче такова!

Конан, който не разбираше нищо от онова, което ставаше, се размърда неспокойно и изръмжа нещо на собствения си език.

Набонидий го изгледа загадъчно.

— Ножът на твоя бик копнее за сърцето ми, Мурило — каза той. — Мислех, че ще бъдеш достатъчно разумен, ще разбереш предупреждението ми и ще напуснеш града.

— Откъде да знам, че това е щяло да ми бъде разрешено? — отвърна Мурило. — Но дори и така да е, интересите ми са тук.

— Ти си в добра компания с този главорез — прошепна Набонидий. — Подозирах те от известно време. Поради тази причина организирах изчезването на онзи мъртвоблед дворцов секретар. Преди да умре, той ми разказа много неща, между които и името на младия благородник, който го е подкупил да му предава държавни тайни, които на свой ред благородникът е продавал на нашите врагове. Не те ли е срам, Мурило, че си такъв крадец с нежни бели ръце?

— Нямам повече причини да се срамувам от тебе, грабител със сърце на лешояд — отговори Мурило веднага. — Ти експлоатираш цяло кралство, за да удовлетвориш личната си алчност и под прикритието на незаинтересована държавническа дейност, мамиш краля, просиш от богатите и принасяш в жертва бъдещето на една цяла нация в името на

безжалостните си амбиции. Ти не си нищо повече от един шопар, заровил зурлата си в коритото. Ти си по-велик крадец от мен. Този цимериец е най-честният от трима ни, защото той краде и убива открито.

— Е, добре, значи всички сме мошеници — съгласи се Набонидий с лекота. — И какво сега? Животът ми?

— Когато видях ухото на изчезналия секретар, разбрах, че съм обречен — каза Мурило рязко, — и реших, че ще действуваш чрез властта на краля. Прав ли съм бил?

— Съвсем правилно — отговори жрецът. — Един придворен секретар не е труден за елиминиране, но ти си твърде забележителен. Възнамерявах да разкажа на краля една шега за тебе сутринта.

— Шега, която щеше да ми коства главата — прошепна Мурило. — Значи кралят не знае за чуждестранните ми операции?

— За сега — въздъхна Набонидий. — Но сега, виждайки ножа в ръцете на спътника ти, се опасявам, че тази шега никога няма да бъде разказама.

— Ти би следвало да знаеш как да се измъкнем от тези свърталища на плъхове — каза Мурило. — Да предположим, че се съглася да ти пощадя живота. Ще ни помогнеш ли да избягаме и ще се закълнеш да запазиш завинаги мълчание за моите кражби?

— Та кога един жрец е удържал на думата си? — оплака се Конан, разбирайки накъде отива разговора. — Нека му прережа гърлото; искам да видя цвета на кръвта му. В Лабиринта говорят, че сърцето му е черно, значи и кръвта му също трябва да е черна...

— Мълчи, — прошепна Мурило — защото ако не ни покаже как да се измъкнем от тази дупка, може и да изгнием тук. Е, Набонидий, какво ще кажеш?

— Какво може да каже един вълк, чийто крак е в капана? — изсмя се жрецът. — Аз съм в ръцете ви и, ако ще бягаме, трябва да си помагаме. Кълна се, ако оцелеем след това приключение, да забравя всичко за нечистите ти сделки. Кълна се в душата на Митра!

— Доволен съм — тихо каза Мурило — Дори Червеният жрец не би нарушил тази клетва. А сега да излезем от тук. Моят приятел тук е влязъл през тунела, но някаква решетка паднала зад гърба му и блокирала пътя. Можеш ли да направиш така, че да се вдигне?

— Не от тук — отговори жрецът. — Лостът за управление е в стаята над тунела. От тези шахти може да се излезе само по един път, който ще ви покажа. Но кажи ми, как влезе тук?

Мурило му разказа накратко и Набонидий кимна, надигайки се двървено. Той закуцука надолу по коридора, който в това място се разширяваше в някакво помещение и се приближи до отдалечения сребърен диск. С тяхното приближаване светлината се засили, макар и да си оставаше все така слабо сияние. В близост до диска те видяха тясна стълба водеща нагоре.

— Това е другият изход — каза Набонидий. — И аз силно се съмнявам, че вратата в другия край е залостена. Но аз имам усещането, че онзи, който мине през онази врата е по-добре сам да си пререже гърлото предварително. Погледнете в диска.

Онова, което изглеждаше като сребърна плоча, в действителност бе голяма огледало, вградено в стената. Сложна система от медни тръби излизаше от стената над него и под прав ъгъл се извиваше към огледалото. Поглеждайки в тръбите Мурило видя голямо количество подредени по особен начин по-малки огледала. Той върна вниманието си към по-голямото огледало на стената и изпусна възклицание. Надзъртайки през рамото му, Конан изръмжа.

Те като че ли гледаха през широк прозорец в добре осветена стая. По стените на стаята имаше поставени големи огледала с кадифени драперии между тях; имаше дивани с копринени покривки, столове от слонова кост и абанос, врати, скрити със завеси, които водеха извън стаята. И пред една от вратите, която не бе скрита зад завеса, седеше едър, черен предмет, който контрастираше гротескно в богатата подредба на стаята.

Мурило почувствува кръвта му отново да се смръзва докато гледаше ужасното създание, което сякаш надзърташе право в очите му. Неволно той се отдръпна от огледалото, а Конан завря главата си агресивно напред, докато челюстта му почти докосна повърхността на огледалото, ръмжейки някакви заплахи или предизвикателства на родния си варварски език.

— В името на Митра, Набонидий, — възкликна разтърсеният Мурило — какво е това?

— Това е Так — отговори жрецът, поглаждайки слепоочието си. — Някои биха го нарекли маймуна, но той е толкова различен от

истинската маймуна, колкото и от истинския човек. Народът му живее далече на Изток, в планините, които се простират по източните граници на Замора. Те не са много, но ако не бъдат изстребени, мисля, че ще се превърнат в човешки същества след, може би, сто хиляди години. В момента са в междинен етап; не са нито маймуни, каквито са били далечните им праотци, нито са хора, каквито ще бъдат потомците им в далечно бъдеще. Живеят по високите зъбери на почти непристъпните планини, не познават огъня и не могат да използват оръжия. И все пак имат нещо като език, който се състои главно от изсумтявания и цъкане с език.

Взех Так, когато беше малък и той научи онова, на което го учех по-бързо и по-старателно отколкото което и да е било животно би успяло. Той ми беше едновременно телохранител и слуга. Но забравих, че след като е човек само отчасти, той никога не може да бъде превърнат в моя сянка като едно истинско животно. Очевидно в полумозъка му са останали отпечатъци на омраза, негодувание и някаква негова животинска амбиция.

Както и да е, той нанесе удара си, когато най-малко го очаквах. Миналата нощ той просто побесня. В действията му личеше някаква животинска лудост, но въпреки това знам, че това е резултат на дълго и внимателно планиране.

Чух шум на борба в градината и смятах да видя каква е причината, защото, разбираш ли, смятах, че това си ти, влачен от кучето ми пазач, но видях Так да излиза от храстите и от него да се стича кръв. Преди да схвана намеренията му, той скочи върху ми с ужасен писък и с удари ми изпрати в несвяст.

Повече не помня, но мога само да предположа, че, следвайки някаква приумица на полу-човешкия си мозък, той е свалил тогата ми и ме е захвърлил все още жив в шахтите... но поради каква причина, само боговете могат да се досетят. Трябва да е убил кучето, когато се връщаше от градината, очевидно е убил Джока, след като сте го видели да лежи мъртъв в дома. Джока би ми се притекъл на помощ, даже и срещу Так, когото той винаги е мразел.

Мурило гледаше съществото в огледалото, което седеше с такова чудовищно търпение пред затворената врата. Той потръпваше пред гледката на големите черни ръце, плътно покрити с косми, сякаш това бе козина. Тялото бе дебело, широко, приведено. Неестествено

широките рамене бяха разпразили огнено червената мантия и по тези рамене Мурило забеляза същата набола черна четина. Лицето, надзъртащо изпод алената качулка, бе абсолютно животинско, но все пак Мурило видя, че Набонидий говореше истината, казвайки че Так не е изцяло звяр. Имаше нещо в червените, мрачни очи, нещо в неудобната поза на съществото, нещо в целия външен вид, което го отличаваше от инстинските животни. В това чудовищно тяло имаше мозък и душа, които просто се опитваха да разцъфтят по един ужасен начин в нещо смъртно човешко. Мурило стоеше поразен, разпознавайки някакво смъртно и отвратително родство между своя род и онзи на прикленалото чудовище и изпита отвращение от мимолетното осъзнаване на пропастта на животинско състояние, от която човечеството се бе измъкнало е непосилен труд.

— Но той сигурно ни вижда — каза тихо Конан, — Защо тогава не ни атакува? С лекота може да счупи този прозорец.

— Не ни вижда — отговори жрецът. — Ние гледаме в помещението над нас. Вратата, която Так охранява, е онази, която стои в началото на това стълбище. Всичко това е просто подреждане на огледалата. Виждате ли онези огледала по стените? Те прехвърлят отражението от стаята по тези тръби, вътре в които има други огледала, по които образът се отразява, за да спре увеличен в това голямо огледало.

Мурило осъзна, че жрецът е изпреварил с векове своето поколение, след като е разработил подобно изобретение. За Конан това си бе просто магия и той престана да си мъчи главата с нея.

— Изградих тази система от шахти, както като място за усамотяване, така и като затвор — говореше жрецът. — Имаше моменти, когато идвах тук и с помощта на тези огледала наблюдавах съдбата, която сполетяваше онези, дошли с лоши намерения.

— Но защо Так наблюдава тази врата? — заинтересува се Мурило.

— Трябва да е чул падането на решетката в тунела. Свързал е това със звънчетата в стаите горе. Той знае, че има някой в шахтите и чака този някой да се качи по стълбите. О, той е запомнил уроците, които съм му предал. Той бе виждал онова, което се случва с хората, минаващи през тази врата, когато дръпвах въжето, висящо на тази стена и чака сега, за да изиграе моята роля.

— А докато той чака, ние какво ще правим? — запита Мурило.

— Нищо не можем да направим, освен да го наблюдаваме.

Докато стои в онази стая, ние не можем да се изкачим по стълбите. Силата му е като на истинска горила и лесно може да разкъса всички ни на парчета. Но не е необходимо да си напруга мускулите; когато отворим онази врата, всичко, което трябва да направи, е дръпне онова въже и да ни прати в небитието.

— Как?

— Пазарихме се да ви помогна да избягате, а не да ви разкривам тайните си — отговори жрецът.

Мурило понечи да отговори, но изведнъж се вцепени. Прокрадваща се ръка бе разтворила завесите на една от вратите.

Зад тях надзърташе тъмно лице, чийто блестящи очи фиксираха заплашително клекналата фигура, облечен в червена тога.

— Петреус! — изсъска Набонидий. — Митра, какво събище на лещояди ще има тази вечер.

Лицето остана обрамчено между полуразтворените завеси.

Над рамото му надзъртаха други лица — тъмни, с тънки черти, одухотворени от някакъв зловещ живот.

— Какво правят тук? — прошепна Мурило, несъзнателно понижавайки гласа си, макар да знаеше, че не могат да го чуят.

— Е, какво би могъл Петреус и неговите страстни последователи да търсят в дома на Червения жрец? — изсмя се Набонидий. — Виж с какво нетърпение гледат фигурата, която си мислят, че е на техния най-голям враг. Те правят твоята грешка; ще бъде забавно да видим лицата им, когато се отърсят от илюзията си.

Мурило не отговори. Той чувствуваше нещо нереално в заобикалящата го атмосфера — сякаш наблюдаваше играта на кукли като някакъв безтелесен дух, безстрастно гледащ действията на живите, без собственото му присъствие да бъде забелязано или заподозряно.

Той видя как Петреус вдига пръст предупредително до устните си и кимва на съпровождащите го. Младият благородник не можеше да каже дали Так усеща чуждото присъствие. Позата на маймуно-човека не бе променена и той продължаваше да стои с гръб към вратата, през която нахлуваха хората.

— Заблудени са от същата идея, като тебе — шепнеше Набонидий в ухото му. — Разликата е, че техните подбуди са патриотични, а не егоистични. Лесно е да се влезе в дома ми сега, когато кучето е мъртво. О, какъв шанс да се отърва от всички тях наведнъж и завинаги. Ако седях там, където сега седи Так... скок към стената... едно дръпване на въжето...

Петруес бе поставил крака си леко на прага на стаята, спътниците му го следваха по петите с кинжали слабо проблясващи на светлината. Изведнъж Так се изправи и се извърна с лице към него. Неочакваният ужас от външния му вид, след като те бяха мислели, че щше се изправят пред омразното, но познато лице на набонидий, разтърси нервите им, по същия начин, по който това се бе случило с Мурило. С писък Петреус отскочи назад, блъскайки се в спътниците си. Те се препънаха и започнаха да се газят един друг, а в този момент Так, преодолявайки разстоянието с един огромен, неправдоподобен скок сграбчи и силно дръпна дебелото кадифено въже, което висеше в близост до вратата.

В същия момент завесите се разтвориха, разкривайки вратата и на нейния фон нещо се стрелна надолу с особен сребрист блясък.

— Спомни си! — изпадна в екстаз Набонидий. — Този звяр е наполовина човек! Той вече е виждал как се сбъдва предначертаното и сега си спомни! Гледайте сега! Гледайте! Гледайте!

Мурило видя, че вратата бе преградена от стена от тежко стъкло, която се бе спуснала връз прага. През нея той можеше да види преbledнелите лица на конспираторите. Петреус, вдигнал ръце във въздуха, сякаш да се запази от нападение на Так, докосна прозрачната бариера и ако се съдеше по жестовете му, разказваше нещо на спътниците си. Сега, след като завесите бяха дръпнати, хората в подземие то можеха да видят всичко, което ставше в стаята с националистите. Напълно изгубили самообладание, те изтичаха през помещението към вратата, през която очевидно бяха влезли, но спряха внезапно, като че ли натъкнали се на някаква невидима стена.

— Дърпането на въжето запечатва помещението — изсмя се Набонидий. — Много просто е: стъклени те плочи се спускат в улеи, издълбани в рамката на вратите. С дръпването на въжето се освобождава пружината, която ги държи двигнати; след това те падат и

влизат в улеите, а единственият начин да се вдигнат е отвън. Стъклото е нечупливо, даже мъж с дървен чук не би могъл да го спуска. А!

Затворените мъже бяха изпаднали в истеричен ужас — те тичаха объркано от едната врата към другата, напразно удряйки по кристалните стени и се заканваха с юмруци на невъзмутимата черна фигура, която клечеше от другата страна. След това, един от тях вдигна глава, погледна нагоре и започна да крещи, както можеше да се прецени по движе= щите му се устни, сочейки към тавана.

— С падането на преградите се освобождават облаците на възмездието — каза Червеният жрец с лудешки смях. — Прахът на сивия лотус, донесен от Блатото на Мъртвеца, отвъд земите на Хитай.

В среданата част на тавана висеше грозд златисти цветове; те се бяха разтворили като цвета на голяма, изваяна роза и от тях се сипеше сивкава мъгла, която бързо запълни камерата. Моментално истерията се смени с лудост и ужас. Заключение мъже започнаха да залитат; те тичаха като пияни в кръг.

Пяна капеше от устните им, които бяха изкривени в гримаса на ужасен смях. Изпаднали в ярост, те се нахвърлиха един връз друг със зъби и кинжали, замахвайки, разкъсвайки, убивайки в едно умопомрачително унищожение. Мурило се извърна, чувствайки, че му се повдига от сцената пред очите му и бе доволен, че не можеше да чуе писъка и воя, които отекваха в затвореното помещение. Всичко се развиваше в пълна тишина.

Извън камерата на ужаса, Так подскочаше в едно дивашко веселие, изхвърляйки дългите си, космати ръце високо във въздуха. Край рамото на Мурило Набонидий се смееше сатанински.

— А-а, добър удар, Петреус! Едва не го изкорми! А сега, един и за теб, скъпи ми патриотичен приятелю! Ето! Всички са долу; живите разкъсват плътта на мъртвите с олигавените си усти!

Мурило потръпна. Зад него цимериецът тихо изруга на своя чудат език. В сивата мъгла спуснала се в камерата можеше да се види само смърт; разкъсани, разсечени, обезобразени, конспираторите лежаха в червен куп, със зейнали усти и кървящи лица, гледащи с празен поглед нагоре през бавно въртящите се кълбета на сивата мъгла.

Так, приведен като едно гигантско джудже, се приближи до стената, на която висеше въжето и го дръпна по един особен начин встрани.

— Той отваря далечната врата — каза Набонидий. — В името на Митра, той е повече човек, откокохйото дори аз можех да предположа! Вижте, мъглата се изсмуква от камерата и се разсейва. Той чака за да бъде в безопасност. Сега вдига и другата стена. Предпазлив е — знае силата на сивия лотус, който носи лудост и смърт. О, Митра!

Мурило подскочи от начина, по който бе направено възклицанието.

— Единственият ни шанс! — извика Набонидий. — Ако той напусне помещението за няколко минути, ще трябва да рискуваме да изтичаме нагоре по тези стълби.

Те напрегнато наблюдаваха как чудовището, клатушкайки се се опътва към вратата и изчезва зад нея. С вдигането на стъклената преграда завесите отново бяха паднали, скривайки камерата на смъртта.

— Трябва да рискуваме! — ахна Набонидий и Мурило видя потта, избила по лицето му. — Може би той ще разчисти телата, както ме е виждал да го правя аз. Бързо! Следвайте ме по стълбите!

Той изтича нагоре по стълбите с лекота, която удиви Мурило. Младият благородник и варваринът го последваха по петите му и чуха въздишката му на облекчение, когато той отвори вратата в горния край на стълбището. те нахлуха в широкото помещение, което бяха наблюдавали в огледалото долу. Так не се виждаше.

— Той е в стаята с труповете! — възкликна Мурило. — Защо да не го затворим там, както той затвори другите?

— Не, не! — извика Набонидий с някаква неестествена бледост на лицето си. — Не сме сигърни дали е там. А и може да излезе преди да стигнем до въжето. Последвайте ме в коридора; трабва да стигна до моята стая и да взема оръжия, които единствени могат да го унищожат. Този коридор е единственият, излизащ от тази стая, по който не са поставени никакви капани.

Те го последваха бързо през спуснатите завеси на вратата, която се намираше срещуположно на вратата на камерата на смъртта и излязоха в коридор, от двете страни на който имаше врати към различни помещения. С трескава бързина Набонидий започна да опитва вратите и от двете страни. Те бяха заключени, както бе заключена и вратата в другия край на коридора.

— Боже мой! — Червеният жрец се облегна на стената с пепеляво сива кожа. — Вратите са заключени, а Так ми е взел ключовете. Попаднахме в капана все пак!

Мурило го гледаше стреснат от тази проява на нерви, а Набонидий с мъка се отблъсна от стената.

— Този звяр ме докарва до паника — каза той. — Само да го бяхте виждали как разкъсва хора... е, добре, Митра да ни е на помощ, но сега трябва да се бием с него с онова, което са ни дали боговете. Елате!

Той ги отведе обратно до вратата със спуснатите завеси и надзърна в стаята точно в момента, когато Так влезе от другата врата. Очевидно бе, че човекът-звяр бе заподозрял нещо.

Малките му, близко разположени уши потрепваха, той гневно се озърташе и приближавайки се до най-близката до него врата, разкъса завесите за да провери зад тях.

Набонидий се отдръпна, тресейки се като лист. Той сграбчи Конан за рамото.

— Човече, ще се осмелиш ли да вдигнеш нож срещу зъбите му?

Очите на Конан блеснаха в отговор.

— Бързо! — прошепна Червеният жрец, бутайки го зад завесите, в близост до стената. — Тъй като и без това ще ни открие след малко, ще се опитаме да го привлечем към нас. И докато се втурва покрай теб, забий кинжала си в гърба му, ако съумееш. Ти, Мурило, трябва да му се покажеш и тогава да се затичаш надолу по коридора. Митра знае, че нямаме шанс в ръкопашна схватка, но и без това сме обречени, когато ни открие.

Мурило почувствува как кръвта му изсъхва във вените, но събра кураж и се показа на прага на вратата. Моментално Так, намиращ се в другия край на стаята, се извърна, изгледа го със зъл поглед и се хвърли с оглушителен рев. Алената му качулка се бе отметнала назад, разкривайки гледката на черната му безформена глава; черните му ръце и червената мантия бяха изпръскани с нещо по-ярко червено. Той представляваше един кошмар в алено и черно, втурвайки се през стаята, с оголени зъби и подвити крака, които изстрелваха огромното му тяло напред с ужасна скорост.

Мурило се обърна и се затича обратно по коридора, но макар да беше бърз, косматият ужас го преследваше по петите. И когато

чудовището минаваше покрай завесите, измежду тях изскочи огромна фигура, която се стовари върху раменете на маймуно-човека, забивайки в същия миг кинжала си в животинския гръб. Так изкрещя ужасно, когато ударът го събори и двамата борци паднаха заедно на пода. В същия миг избухна една вихрушка от преплетени крайници на мятащите се и хвърлящи в една сатанинска битка тела.

Мурило забеляза, че варваринът бе обхванал с краката си горната част на тялото на маймуно-човека и се опитваше да се задържи на гръба му, нанасяйки удари с кинжала си. Так, от друга страна, се мъчеше да се освободи от вкопчилиия се в него враг и да го извърти пред себе си за да го достигне с гигантските си зъби, които се баха разтворили за плътта му. Във водовъртежа на удари и развяващи се червени парцали, те се изтръколиха по коридора, премятайки се един върху друг с такава бързина, че Мурило не смееше да използва стола, който бе двигнал, за да не удари Конан. И той видя, че независимо от предимството, което Конан бе получил от захвата си и развяващата се мантия, която се обвиваше около тялото и крайниците на маймуно-човека, гигантската сила на Так бързо вземаше връх. Неумолимо, той изтегляше цимериеца пред себе си. Маймуно-човекът вече бе получил достатъчно удари за да бъдат убити цяла дузина мъже. Кинжалът на Конан се забиваше отново и отново в гърдите, раменете, дебелия врат; от многобройните му рани течеше кръв, но освен ако острието не засегнеше някакъв абсолютно жизнен център, нечовешката издържливост на Так щеше да бъде достатъчна за да довърши цимериеца, а след него и спътника му.

Самият Конан се бореше като див звяр, мълчаливо, ако се изключеше пышкането от влаганите усилия. Черните, закривени нокти на чудовището се забиваха в него със страхотната сила на тези безформени ръце, а озъбените челюсти се протягаха към гърлото му. И тогава Мурило видя пролука, скочи и стовари стола с всичката си сила, която би пръснала всеки човешки мозък. Столът отскочи от ниското чело на Так, но зашеметеното чудовище за момент отслаби разкъсващата си прегръдка и в този момент Конан, тежко дишайки, се хвърли напред и заби кинжала си до дръжката в сърцето на маймуно-човека.

С конвулсивно трепка човекът-звяр широко отвори очи на пода и се отпусна по гръб. Горящият му поглед помръкна и помътня, дебелия

му крайници се изпънаха и застинаха.

Залитайки, Конан се изправи на крака, отърсвайки потта и кръвта от очите си. Кръв капеше от кинжала му и се стичаше по пръстите му в струйки по бедрата, ръцете и гърдите му. Мурило го хвана за да му даде опора, но варваринът го избута нетърпеливо.

— Когато не мога да се задържа сам на крака, значи е време да се умира — каза той неясно през смачканите си устни.

— Но бих искал чаша вино.

Набонидий гледаше проснатата на пода неподвижна фигура, сякаш не можеше да повярва на очите си. Черно, космат, отблъскващо, чудовището лежеше, гротескно обвито в червените си одежди, все пак по-близо до човека, отколкото до звяра — една неясно и ужасяващо патетична гледка.

Дори цимериецът почувствува това, защото задъхано каза: — Тази нощ убих човек, а не животно. За мен това е един от вождовете, които съм изпратил в мрака и моито жени ще пеят песни за него.

Набонидий се наведе и дигна връзка ключове на златна верига. те се бяха откачили от пояса на маймуно-човека по време на битката. Приканвайки ги с жест да го последват, той ги отведе до една стая, отключи вратата и влезе вътре. Стаята бе осветена като останалите. Червеният жрец взе съд с вино от масата и напълни кристалните чаши. И докато всички отпиваха жадно, той прошепна: — Каква нощ! Сега вече почти се зазорява. Какво ще правите, приятели?

— Ще превържа раните на Конан, ако ми донесеш нещо, с което да го направя — каза Мурило и Набонидий кимна, и се опъти към вратата, която водеше към коридора. Нещо в наведената му глава накара Мурило да го наблюдава внимателно. На прага, Червеният жрец се извърна рязко. Лицето му ще бе променило. В очите му святкаше стария огън, а устните му се смееха беззвучно: — Всички сме били мошеници! — гласът му звънтеше с характерната подигравателна нотка. — Но не сме всички глупаци! Ти си глупакът, Мурило!

— Какво искаш да кажеш? — тръгна напред младият благородник.

— Назад! — Гласът на Набонидий го шибна като бич. — Още една стъпка и ще те унищожа!

Кръвта на Мурило изстина, когато той забеляза ръката на Червения жрец да хваща дебело, кадифено въже, което висеше скрито

в завесите около вратата.

— Какво е това предателство? — извика Мурило. — Ти се закле...

— Заклех се да не разказвам на краля шегата, която се отнасяше до теб! Не съм се заклел да не поема нещата в ръцете си, ако мога. Мислиш ли, че бих пропуснал подобна възможност? При нормални обстоятелства не бих посмял да те убия сам, без санкция на краля, но сега никой не ще разбере. Ще отидеш във ваната с киселина заедно с Так и глупаците-националисти и никой никога нищо не ще научи. Каква нощ бе това за мен! Макар, че загубих най-ценните си слуги, поне се отървах от най-различни опасни врагове. Стой назад! Аз съм от другата страна на прага и не можеш да ме достигнеш преди да дръпна въжето и да ви пратя в Ада! Без сивия лотус този път, но нещо също толкова ефикасно. Почти всяка стая тук е капан. И така, Мурило, глупак си беше...

Твърде бързо за да може да бъде проследен с поглед, Конан сграбчи една табуретка и я хвърли. Набонидий инстинктивно вдигна ръка с вик, но не на време. Табуретката се заби в главата му, Червеният жрец се олюля и падна по лице в бавно разширяваща се локва тъмно червена кръв.

— Значи все пак кръвта му била червена — изсумтя Конан.

Мурило приглади назад мократа си от пот коса с треперещи ръце, подпирайки се на масата, в пристъп на внезапна слабост от изпитаното облекчение.

— Съмва се — каза той. — Да се махама оттук преди да ни е сполетяла още някоя беда. Ако се изкатерим по външната стена без да ни забележат, никой няма да ни свърже със случилото се тази нощ. Нека полицията си измисли сама обяснението.

Той погледна тялото на Червения жрец там, където то лежеше в алена локва и сви рамене.

— В крайна сметка, глупакът се оказа той; ако не се бе забавил за да ни дразни с приказките си, щяхме да се хванем в капана.

— Е, — каза цимериецът примирително, — той измина пътя, който всички мошеници извървяват. Би ми се искало да ограбя дома, но май е по-добре да си ходим.

И докато се измъкваха от мрака на градината, Мурило каза: — Червеният жрец се отправи в мрака, така че пътят ми в града е чист и

аз нямам от какво да се боя. Но какво ще стане с теб? Проблемът с оня жрец от Лабиринта не е уреден и...

— Вече се уморих от този град — усмихна се Конан. — Ти спомена за кон, който ще ме чака в Свърталището на плъха. Любопитен съм да разбера за колко време този кон ще ме отнесе в друго кралство. Има много пътища, които бих искал за измина преди да се отправя по пътя, който Набонидий пое тази нощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.